

K vánočním tematům a dění patří rodina a všechny s ní související vztahy. A je to jistě dobře, vždyť žijeme v čase velké rozvolněnosti těchto vztahů a následků, které tyto způsoby přináší / při nejmenším dětí, které se na této nevypočítavě nestálé půdě nacházejí /. A nelze pominout, že k Ježíšově cestě patří také rodina se vším, co k ní patří / měl přeci rodiče a sourozence a zřejmě i příbuzné /. Ale mohlo by se přihodit, že jakási „ nálada “ / naše štěstíčko / se stane určující, rozhodující hodnotou těchto dní. A všude tam, kde je člověk zahleděn jenom do sebe, se s podstatným a důležitým mímí.

Štěstí a radost prožili i pastýři ze zprávy o betlémských událostech, které do své sbírky svědectví o Ježíšovi zařadil Lukáš. Jak by ne. Vždyť v tehdejší společnosti žili na samém jejím okraji. Byli to jacísi námezdní dělníci, kteří vykonávali práci, jež jiní nechtěli dělat. A protože to pro ně byl jediný zdroj obživy, byli proti svým zaměstnavatelům, majitelům stád naprosto bezmocní. A právě oni jsou těmi prvními, kdo se o narození onoho děťátka dozvědí a kdo se s ním setkají.

A tak by se člověk ani trochu nedivil, kdyby z tohoto prvenství udělali něco, co by jim pomohlo, aby vylepšili své postavení ve společnosti / „ umět se či to prodat “ /. Jenže takto s touto zprávou zacházet znamená nakládat s ní sobecky. A tak i když objevím jako první, ve skutečnosti se s oním betlémským děťátkem mímím a je mi takové setkání naprosto k ničemu / „ ne každý, kdo mi říká Pane, Pane, vejde do království “ (Mt 7, 20) – i jiná zkušenost praví, že ve zprávách, kde o zisk, přínosem nejsou, ba dokonce někdy i ubližují /.

A tak pastýři „ oslavují a chválí “ / Lk 2, 20 /. Rozuměj správně – chválení a oslavování je věc hlasitá a proto i veřejná. Chvála a oslavování se šíří / asi jako „ kola na hladině vody či „ nákaza “. Chvála a oslava ovšem nemá nic společného „ s naháněním “, které si předsevzalo, že získá stoupence z řad těch méně odolných. Skutečná chvála a pravá oslava přitahuje, avšak nezotročuje. Buď jak buď – radostné chválení a vděčné oslavování bylo zřejmě jednou z cest, které způsobily, že zpráva o narození „ jistého děťátka “ „ neuvázla “ na stránkách a v údolích kolem tehdy v podstatě neznámého městečka Betléma.

A zapadnout nemůže i sdělení, že s narozením tohoto děťátka souvisí i „ pokoj mezi lidmi “ / Lk 2, 15 /. Pokoj o který zde jde, není ten stav, kdy se přijde na to, že je pohodlnější, snazší a lacinější „ nejt proti sobě “. Ale je to jedinečné dění, kdy člověk v tom druhém přestane vidět soka či soupeře na kterého je třeba si dávat pozor / Kainovi „ zsiná tvář “ (Gn 4, 5)/. Tehdejší doba znala slovní spojení „pax romana “ / římský mír /, stav neútočení jistě zbraněmi, tzn. docílený zastrašením. Evangelium ukazuje k pokoji jinému – Božímu či Ježíšovu. Tomu daru, který místo zastrašování proměňuje srdce člověka. A pak není třeba se zastrašovat, ale je možné si podat ruku, což je pravda nepochybně risiko / nikdo předem nezaručí, že bude tato nabídka přijata /. Ale s pomocí Toho, jehož narození je dáváno do souvislosti s pokojem z nebe přicházejícím, je možné se toho odvážit a ten, kdo děkuje za narození tohoto děťátka, vstupuje, do tohoto zázračného pokoj přinášejícího dění.

U čeho se zastavit především v tento sváteční den ?

Nepochybně tím rozhodujícím o vánočních svátcích je Boží cesta za člověkem. Bůh, o kterém svědčí bible, je tím, kdo se vypracuje do lidské nouze, která má nejrůznější podobu a to jako ten, který chce uzdravit a vysvobodit. A v nouzi nebyli jenom ti, o kterých vypráví nejrůznější evangelijní příběhy, ale každý z nás v ní trčí nejrůznějším způsobem. A tak nemá – li být naše slavení jen jakýmsi snažením, je třeba se upít tímto směrem – přiznat, jak to s námi je, přiznat, že je nad naše síly a schopnosti se z toho dostat a vztáhnout pokorně k Boží nabízené záchraně ruku. Jen tak budou pro nás tyto dny něco znamenat.

Pastýři z betlémských strání si zprávu o Ježíšově narození nenechali pro sebe. A tu je třeba si položit otázku, jak je to s námi. Předáváme zprávu o Boží nabídce dál ? Mám o tom pochybnosti. Naznačují to ostatně nedávno zveřejněná čísla, ze kterých vyplývá, jak církve v naší společnosti jsou v čím dál větší menšině a jejich svědectví je připisován čím dál menší význam / což neznamená samozřejmě a přímočaře, že naši současníci nechtějí o Bohu nic vědět, což ostatně zmíněná čísla potvrzují – není málo těch, co k „ věření “ církev nepotřebují, stejně tak těch, kteří nechtějí tento vztah zveřejňovat /. Ať se tedy od nás šíří nakažlivé radostné a vděčné svědectví o jedinečné nabídce, která začala Ježíšovým narozením. Mám za to, že dokáže víc než všelijaké poučování a napomínání / sr slovní spojení „ dát kázání “ /. A dodávám, že nejde o církevní statistiky, ale o záchranu, vysvobození z otroctví Zlému.

Není pochybnosti o tom, že tento svět, tato společnost potřebuje pokoj. Ten vzácný Boží dar, který je s to uzdravit a napravit všelijak strádající a pokřivené vztahy / a těch není v současném světě, společnosti málo /. Ten, který se narodil v Betlémě to nejenom nabízí, ale především dokáže.

Tábor 25.12. 2011

vstup: Ž 98, 3
čtení: Iz 9, 1 6
před: Tit 3, 4 – 5a
text: Lk 2, 20
VP: Sk 8, 39
poslání: Žd 1, 1 – 2a

EZ 281 288 495
DEZ 652
SV 483

Hospodine, Pane náš laskavý a Otče dobrotivý,

I my se nejednou skláníme, ale především tam, kde očekáváme, že nezůstane jenom u tohoto našeho pohybu, ale že se setkáme s protipohybem, který něco přinese

A tak se pohybujeme a teprve po čase zjišťujeme, že k takovému klanění patří především vnitřní prázdnota a otroctví

Děkujeme, že se smíme sklánět před Tebou, který jsi proto přišel, abys nás vymanil z poroby nedobrych sil, selhání a omylů

Vyznáváme, že k této nabídce, daru přistupujeme lehkovážně, jako o tomu, na co máme samozřejmý nárok a kdy jenom na nás záleží, zda – li ji využijeme

Proto k našemu životu patří polovičatost a bezradnost, ve kterých se zaobíráme sami sebou a nejsme pomocí a přínosem pro ty kolem, mezi které jsi nás postavil

A tak před Tebe předstupujeme v pokoře před Tvou tvář a voláme – Pane smiluj se a otevři před námi novou možnost, přijmi prosíme za to náš upřímný dík

chválíme Tě , že v tomto světě stále zní zpráva o Tvém příchodu, službě, v níž jde o naši záchranu a uzdravení

chválíme Tě, že tato služba není určena jenom některým, ale že ji nabízíš všem bez jakéhokoliv rozdílu

chválíme Tě, že smíme žít v tomto světě, domově, který nám připravila Tvá láska